

הצרכה, כגון מה עוצו אוכליך יש צו צלשון קללה, כמו מה אדם ותדעכו שהכוונה להבציל מעשיכם, והיינו מה עוצה עושים צנחי כנסיות כדי שיתקיימו להם, ומה מעשים יש צידם של ישראל שיהיה ראויים שתשרה שכינה במשכנותיהם, וכן כולם, אך צרנו של הקצ"ה אמרם צלשון צרכה, וכיון שגברו עוונותיהם של ישראל באו עליהם כל אותן קללות, ומכל מקום קללה של צחי כנסיות הפכה ב' תמיד לצרכה לפי שאין הקצ"ה מעשים לאדם שלא יעשה מזה, עיי"ש בדבריו בארוכה.

והשתא יצן דרשא המדרש, איש על דגלו באותות לבית אבותם, אל תקרי באותות אלא באותיות, והכוונה שכל קיומם ועמידתם של ישראל תלוי באותיות החורה, כי זהם עמן הקצ"ה צרכות מרובות לכל בית ישראל, וצרכות אלו אינן צעלין לעולם, ואף בשעה שחוטאין ישראל ח"ו אינו שולל מהם הצרכות לגמרי, אלא הוא מהפך אותן אותיות עצמן לקללה, וכאשר ישבו בחסוד חוזר ומכפין לצרכה, ועל זה מסיים המדרש לפיכך אמר צלעם מה אקוב לא קבה אל, כי כדבר הזה היה אצל צלעם שאותן דברים ואותן אותיות עצמן יש במשמעותן לקללה ולצרכה, וכשחוטאין ישראל נהפכה לקללה, ואחרי שזם אל ה' הרי הוא מהפך לעוצה ולצרכה לכל בית ישראל.

*

איש על דגלו באותות, איתא במדרש רבה (פ"ב ס"ג) (ה'ה"ד (תהלים כ ו) נרננה צישועתך וצם אלהינו מדגול, אמרו ישראל להקצ"ה הרי אנו מרננים צישועתך מה שעשית לנו צשמך, שנאמר (שמות יד ל) ויושע ה' ציום הכוא, ויושע כחיז (היו"ד צחירק והוא"ו צקמץ), כציכול ישראל נגאלים וכאליו הוא נגאל, וצם אלהינו מדגול שקצע הקצ"ה שמו צשמנו ועשה אותנו דגלים, שנאמר איש על דגלו. ופריך ציאור.

וי"ל על פי מה דכור מרגלא צפומיה דמרן דודי זללה"ה לומר ציום הושענא רבה צם א"ל הקדושת יו"ט זללה"ה, צציאור נוסח החפילה הושענא למען אלהינו הושענא, כי באמת צושה תכסה פנינו צצואינו ציום האחרון מימים הנוראים לצקש על נפשינו, ואי מלכא אנה עד השתא אמאי לא אחית לגצאי, אך מי שצא אל המלך עצור עוצת המלך, צכל יומא זמניה ואין קושיא על איחור השעה, כיון שהדבר נוגע למען המלך צעלמו, ולזה אומרים הושענא למען אלהינו"ו דייקא, עכ"ל ק.

והנה כחצ מרן דודי זללה"ה בדברי יואל (פרשה זו עמוד ק) כי מעלת הדגלים גדלה עד מאד למעלה מהשגחינו, וכשעמדו ישראל על הר סיני צכיותם צרום המעלות קדושים ועבורים מזוככים כמלאכי מרום כעין צחינה דלעתיד, אז זכו להשיג ענין הדגלים, ולעתיד לבא כאשר ישיב ה' את שבות עמו יחזרו הדגלים לישראל, עיי"ש שהאריך צנועם אמריו.

וזה שדרש המדרש צפרשת הדגלים, נרננה צישועתך וצם אלהינו מדגול, כי צגלות החל הזה אנו עומדים ומנפים לישועה ולנחמה, וכאשר ירחם ה' עלינו ויושיענו ונרננה צישועתך, אז נזכה למעלת הדגלים וצם אלהינו מדגול כאשר היה צמדבר, אך לכאורה האין נע"ז אנחנו מעוטי ערך ודלי מעש לצקש ולהחחקן על הגאולה השלימה ועל ענין הדגלים, על זה ממשיך ודורש אמרו ישראל להקצ"ה הרי אנו מרננים צישועתך מה שעשית לנו צשמך, כציכול ישראל נגאלים וכאליו הוא נגאל, כי בשעה שיזכו ישראל לגאולה וישועה אז כציכול גם הקצ"ה נגאל עמכם, כי צעת שהוא יתגדל ויתקדש שמו של הקצ"ה צעולמות שצרה, ואם כן הרי הדבר נוגע לכבוד המלך, ולכן יכול כל אחד ואחד להחפלה ולצקש על הישועה צכל עת ועידן, הסי"ח יזכינו ויחיינו ויקרצנו לציאת המשיח צגאולה שלימה צמכרה צימינו אמן.